

φερομένων υπό ανδρῶν χωροφύλων παραπλεύρως τῆς πομπῆς καὶ σαλπίζοντων μακρὰς σάλπιγγας. Ἐν τοιοῦτον εὐτυχὲς ζεῦγος προβάν, ὑπερέβη τούς ἀκολουθοῦντας, ἐξαιρέσει τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὰ περί τῆς πόλεως, ὅπου οἱ τοῦ νυμφίου ἄνδρες ἀπέπεσαν διὰ τῶν μανθῶν αὐτῶν παραπέτασμα περί τῆς εὐτυχῆς ζεύγους, ὅτε καὶ ἤρξατο ἡ φιλοφρόνησις. Συνήθεια ἐπικρατεῖ ἵνα οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν νυμφίον γενικῶς ἔξ τὸν ἀριθμὸν, παρευρίσκωνται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατοπιν ἐπισκέπτωνται τοὺς οἴκους τῶν ἀμοιβαίων φίλων τῶν νεονύμφων, ἐξαίροντες τὰς ἀρετὰς τῆς νύμφης καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γαμβροῦ, τιθεμένου εἰς πάντα ταῦτα τέρματος διὰ γραφικοῦ χοροῦ, λίαν ἀρεστοῦ τοῖς γείτοσιν. Μολοντί δὲ γάμος οὗτος δύναιται νὰ ἐκμηδενισθῇ δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, ἂν κατοπιν πολλῶν ἐτῶν εὐτυχῆς συμβιωτέως ἐπιθυμῶσι νὰ ἐπιρρώσωσι στενωτέρον τὸν τοῦ γάμου δεσμόν. τὸ ζεῦγος μεταλαμβάνει κοινῇ ἐν τῷ ναῦ τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ὁ γάμος θεωρεῖται τότε ἀδιάλυτος.

Ἡλεκτροϊκοὶ γεράνοι δι' ἐπιδοκίεας τῆς Κολομβιανῆς Ἐκθέσεως. — Ἐπισκέπται τῆς παρισιανῆς ἐκθέσεως τοῦ 1889 ὁ ἀναμνησθῶσι κάλλιστα τὴν ὑπαρξίν ὑψηλῶν γεράνων μετὰ καθισμάτων, οὕτως ὥστε πρόσωπόν τι ἠδύνατο νὰ ἐπισκοπῇ τὴν ὄλην ταξιθετήσιν τῶν ἐκθεμάτων ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν Μηχανῶν, μετ' ὃ ἠδύνατο νὰ παρατηρῇ ἐν ἀνέσει πάσας τὰς λεπτομερείας. Ἡ αὐτὴ μέθοδος χρησιμοποιηθήσεται ἤδη ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ ἐν τῷ Κολομβιανῇ Ἐκθέσει ἐν Σικάγῳ. Τέσσαρες τῶν κυριωτέρων κατασκευαστῶν τῶν κινουμένων γεράνων θὰ τοποθετήσωσι τοιοῦτους κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε οἱ ἐπισκέπται νὰ φέρονται ἀνά τὴν Αἰθουσαν τῶν Μηχανῶν καὶ ἐπιτυχάνωσι τῆς γενικῆς ἐπισκοπῆσεως τῆς ἐκθέσεως. Τὸ μήκος, ὅπερ θὰ διατρέχῃ ἕκαστος τῶν γεράνων ἔσται 1400 ποδῶν, πάντες δὲ θὰ κινουῦνται δι' ἡλεκτρισμοῦ διανύοντες ἀπόστασιν 300 — 500 ποδῶν καθ' ἕκαστον λεπτόν. Σκοπὸς ὅμως τῆς διοργανώσεως αὐτῶν δὲν εἶναι ποσῶς ἡ τέρψις καὶ διασκέδασις τῶν ἐπισκεπτῶν, καθόσον χρησιμοποιηθῆσονται ἐν τῇ ταξιθετήσει τῶν ἐκθεμάτων. Κατόπιν οἱ τροχαλῖαι ἀφαιρεθῆσονται ἀπὸ τῶν γεράνων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν χρησιμοποιήσεως αὐτῶν μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς ἐκθέσεως τὰ ἐκθέματα ἐξαχθῆσονται ἐκ τῶν μερῶν, ἐν οἷς εἶναι ἐναποθεμιμένα, τῇ χρησιμοποιήσει τῶν γεράνων τούτων.

Ἡ αἰρέσις τῶν Στουνδιστῶν ἐν Ρωσίᾳ. — Τὸ ρωσικὸν ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ἐπεράτωσε τὸν καταρτισμὸν νομοσχεδίου περὶ μέτρων, ἅτινα θὰ ληρθῶσιν ἐναντίον τῆς αἰρέσεως, ἣτις εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα στουνδισμός, ἣτις ὑφίσταται κυρίως ἐν ταῖς ΝΔ ἐπαρχίαις καὶ ἣτις σύγκειται, ὡς γνωστόν, ἐξ εἰδῶν κράματος τοῦ λουθηρανικοῦ μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου θρησκευματος. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὁ σ τ ο υ ν δ ι σ μ ὸς θὰ θεωρῆται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς αἵρεσις καθ' ὀλοκληρίαν ἀντικυβερνητικὴ καὶ ἀντιθρησκευτικὴ. Κατὰ συνέπειαν οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς δὲν θὰ δύνανται πλέον νὰ ἐκπληρῶσι τὰ δημόσια καθήκοντα πρυτάνων, δικαστῶν καὶ γραμματέων καντονίων ἢ χωρίων ἢ ἄλλο δημόσιον ὑπουργήμα ἐν τῇ ἀγροτικῇ αὐτοδιοικήσει. Πρὸς τούτοις λόγος γίνεται ν' ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς στουνδιστὰς νὰ κρατῶσιν ὑπηρέτας, εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἀνήκοντας θρήσκευμα. Οἱ ρῶσοι πολέμιοι τῆς αἰρέσεως ταύτης κατακρίνουσιν αὐτὴν κυρίως ἐπὶ ταῖς περιλαμβανόμεναις τάσεσιν αὐτῆς πρὸς ἐκγερμανισμὸν παντός ἀτόμου, προσηγομένου εἰς αὐτὴν. Λέγουσι δηλ. ὅτι ἄμκ ὡς ρῶσος χωρικός προσχωρήσῃ εἰς τὸν στουνδισμὸν ἀλλάσει καὶ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ ἔτι χαρακτηριστικὰ, εὐτρεπίζει τὸν μύστακα καὶ τὸ γένειον κατὰ τὸν παρὰ τοῖς Γερμανοῖς συρμόν, στολίζει τὴν καλύβην αὐτοῦ κατὰ τὴν γερμανικὴν καλαισθησίαν, ἐξωθεῖ ἐκ ταύτης τὰς ἱεράς ὀρθοδόξους εἰκόνας καὶ μεθερμηνεύει εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ αὐτὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα τῆς ἀρχηγόου αὐτοῦ θρησκείας· ἐν ἐνὶ λόγῳ διακονοῖ κατὰ τὰς ἐν Γερμανίᾳ συνηθείας καὶ τὰ ἔθιμα ὀλοκληρῶν τὸν παρ' αὐτῷ τρόπον τοῦ ζῆν. Πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν ὁ σ τ ο υ ν δ ι σ μ ὸς εἶναι ὄπλον ἐν Ρωσίᾳ ὑπὲρ τοῦ γερμανισμοῦ, μέσον ἐνεργοῦ προπαγάνδας εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν γερμανικῶν ἰδεῶν, φέρων κοινωνικοπολιτικὸν μᾶλλον χαρακτηριστικὴν ἢ ἀπλῶς θρησκευτικὸν καὶ δέον δραστηρίως νὰ καταπολεμηθῇ

χάριν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τῆς Ρωσίας. Τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον περιλαμβάνει πρὸς τούτοις αὐτῆρὰ καταθλιπτικὰ μέτρα κατὰ τῶν ἀτόμων ἐκείνων, ἅτινα ἀποδειχθήσονται ὡς προσηλυτίσαντα ὀρθοδόξους εἰς τὸν στουνδισμὸν καὶ ἐναντίον τῶν Στουνδιστῶν, οἵτινες ἀποθήσονται ἔνοχοι ἀσεβῶν λόγων ἢ πράξεων ἀέναντι τοῦ ὀρθοδόξου θρησκευματος ἢ τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ. Τὸ σχέδιον τοῦτο τῶν ἀνωτέρω διαφόρων μέτρων θὰ ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους ἐν προσεχῇ αὐτοῦ συνόδῳ.

Τίτλοι τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. — Μετ' ἐνδιαφέροντος βεβαιώσεως ὁ ἀναγνωσθῆ τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν τῶν τίτλων, οὐσπερ ἀπεδέξαντο οἱ ἀνακτες τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἀπὸ τῆς κατακτήσεως καὶ οἵτινες ἐφέροντο ἐπὶ τῆς μεγάλης σφραγίδος :

Ἡ σφραγὶς Γουλιέλμου τοῦ Α' ἔφερε δύο ἐπιγραφάς· ἕνθεν μὲν : « Γνωρίζετε Γουλιέλμον, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Νορμανδῶν· ἕνθεν δέ : « Αὕτη εἶναι ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως τῶν Ἀγγλων ».

Οἱ διάδοχοι τοῦ κατακτητοῦ ἔλαβον τὸν τίτλον « βασιλέως τῶν Ἀγγλων, δούκῃ τῶν Νορμανδῶν ». Κατὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἰρλανδίας (1171) προσέθηκαν εἰς τὸν τίτλον αὐτῶν καὶ τὸ « Κύριος τῆς Ἰρλανδίας ».

Ἰωάννης ὁ ἀκτίμων ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον γαλλικῆς χώρας : « Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κύριος τῆς Ἰρλανδίας, δούξ τῆς Νορμανδίας καὶ τῆς Ἀκουϊτανίας, κόμης τῆς Ἀνδεγαυίας ». Ἐδουάρδος ὁ Γ' προσέθηκεν εἰς προηγουμένους τίτλους τὸν τοῦ « βασιλέως τῆς Γαλλίας ».

Ἐρρίκος ὁ Ε' μετὰ τὴν ἐν Τροά (Troyes) συνθήκην (1420) ἔλαβε τὸν τίτλον : « Ἐρρίκος, ἐλέφ Θεοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, διάδοχος καὶ ἡγεμὼν τῆς Γαλλίας καὶ κύριος τῆς Ἰρλανδίας ».

Ἐρρίκος ὁ ΣΤ', ὁ μόνος μονάρχης τῆς Ἀγγλίας, ὅστις οὐδέποτε ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πλέον ἢ ὀνόματι, ἐποίησατο παραδόξον μεταβολὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ : « Ἐρρίκος, ἐλέφ Θεοῦ, βασιλεὺς τῶν Γάλλων καὶ τῆς Ἀγγλίας ».

Ἐδουάρδος ὁ Α' ἀνέλαβε τὴν ἀρχαῖον τίτλον, ὅστιν διετηρήθη μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Η'.

Τῷ 1521 αἱ λέξεις : « Προστάτης τῆς πίστεως » προσετέθησαν, συνεπεῖρα παραχωρήσεως ἐκ μέρους τοῦ πάπα.

Τῷ 1543 τὸ Κοινοβούλιον ἐπέτρεψεν Ἐρρίκῳ τῷ Η' νὰ φέρῃ ἐξῆς τίτλον : « Ἐρρίκος, ἐλέφ Θεοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, προστάτης τῆς πίστεως καὶ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἢ καὶ τῆς Ἰρλανδίας ».

Ἀσήμενοι μεταλλαγαὶ ἐγένοντο μέχρι τῆς μετὰ τῆς Ἰρλανδίας ἐνώσεως τῷ 1801. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας ἀπηλείφθη ἐκ τῶν βασιλικῶν τίτλων ἐγένετο δ' ἀποδεκτὴ ἡ ὀνομασία : « Τὸ Ἠνωμένον βασίλειον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας ».

Οἱ τίτλοι οὗς φέρει ἡ νῦν ἀνασσα τῆς Ἀγγλίας, εἶναι οἱ ἐξῆς : « Βασίλισσα τοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τῶν ἀποικιῶν καὶ ἐξαρτημάτων αὐτῆς ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ, Ἀμερικῇ καὶ Ὠκεανίᾳ, αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν, προστάτρια τοῦ νόμου ».

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Ἡ ὑπερτάτη ἀξία τῆς γυναικὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι ἡ ἀξία αὐτῆς ὡς μητρός. Πᾶσα συνήθεια, πᾶς νόμος, πᾶν ἔργον, ὅπερ ὑποδιβάσει τὴν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ἀξίαν αὐτῆς εἶναι ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλάν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημοῦργημα τῶν περιστάσεων. Ἐλεύθερος μὲν ὢν, ἔχει τὰς ιδιότητας ἐλευθέρου, δεδουλωμένος δέ, τὰς ιδιότητας δούλου.

Τί είναι συγχώρησις; Είναι τὸ ἄρωμα, ὅπερ ἐκδίδουσι τὰ φυτὰ καταπατούμενα.

Κατὰ πολὺ θὰ ἠλαττοῦτο ἡ αὐστηρότης, μεθ' ἧς οἱ ἄνθρωποι κρίνουσιν ἀλλήλους, ἂν ἀπλῶς ἀνίχνευον τὰς αἰτίας τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ παρετήρουν τὴν πρόοδον τῶν πραγμάτων ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ μεθ' ὅσης ἀκριβείας καὶ ἐν τῷ φυσικῷ.

Ὅτι ὁ σίτος σίτον παράγει, ὅτι ὑπάρχοντες βόες προῆλθον ἐκ προγενεστέρων βοῶν, ὅτι πᾶς ἀναπτυσσόμενος ὄργανισμὸς λαμβάνει αἰφνης τὸ σχῆμα τῆς οικογενείας, τῆς τάξεως, τοῦ γένους καὶ τοῦ εἶδους ἐξ οὗ ἐπήγαθεν, εἶναι γεγονός, ὅπερ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως, ἐκτίσαστο ἐν τῷ ἡμετέρῳ πνεύματι σχεδὸν τὴν μορφήν ἀνάγκης.

Ὁ μέγας μεταρρυθμιστὴς εἶναι πάντοτε ἀντιδημοτικὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐποχῇ. Ἐν γένει τὸν βίον διέρχεται ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ κινδύνῳ. Κατὰ συνείπειαν συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι νὰ καθίσταται δεδαστὴ ἡ μνήμη τοιοῦτων ἀνδρῶν καὶ νὰ υποστηρίζωνται οὗτοι ἐναντίον τῆς περιφρονήσεως καὶ τοῦ μίσους τῶν συγχρόνων αὐτῶν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἐγκαταλίπωσι μέγα καὶ ἄληστον ὄνομα. Τὸ χωρεῖν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐγκαταλειμμένης ἐλπίδος τῆς ἀληθείας εἶναι κινδυνώδης ὑπερησία—τίς θ' ἀναλάβῃ αὐτὴν ἂν μὴ ἦναι τιμητικὴ ὑπερησία; Ἰκανῶς εὐχερὲς ἐστί, μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν προμαχῶνων, ἡ ἀνεύρεσις ἀνδρῶν, οἵτινες νὰ πῆξωσι τὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου πύργου. Ἡ δυσχερεία ἐγκρατείας ἐν τῇ ἐξευρέσει ἀνδρῶν, οἵτινες νὰ ἦναι πρόθυμοι πρόωτοι νὰ χωρῆσωσιν εἰς τὸ ρῆγμα.

λόρδος Μακώλν.

Ἡ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἐν τοῖς ἡμετέροις Σχολείοις.

Ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς κ. Ἰωακείμ Βαλαβάνης προτάσσει τῆς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ἐκδιδομένης τριτοῦ Νεοελληνικῆς Κιβωτοῦ πρόλογον περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, ὃν παρατιθέμεθα ἐνταῦθα ὡς ὀρθὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος γνώμας περιέχοντα. Ὁ πρόλογος οὗτος ἀκέραιος ἔχει ὡδε :

Ὁ σκοπὸς τῆς **Νεοελληνικῆς Κιβωτοῦ** εἶναι διπλοῦς· νὰ καταρτίσῃ πρόωτον τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀστικῶν λεγομένων Σχολῶν καὶ τοὺς τῶν Σχολαρχείων εἰς τὴν καθωμλημένην ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ παρασκευάσῃ ἔπειτα εἰς τοὺς ἐφιεμένους ὑψηλοτέραν μᾶθησιν εὐχερῆ τὴν κατάληψιν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις διδασκωμένων μαθημάτων· διότι ἐκτὸς πάσης συζητήσεως, καθ' ἡμᾶς, κεῖται τὸ γεγονός ὅτι ἄνευ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς ἀπλῆς ἑλληνικῆς δυσχερὴς καὶ ἐν πολλοῖς ἀνέφικτος εἶναι ἡ ἐκμάθησις τῆς ἀρχαίας· τούτου δ' ἕνεκα οὐδόλως παραδεχόμεθα ὅτι οἱ ξένοι φιλόλογοι δύνανται νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰ λεπτεπίλεπτα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας νοήματα ὅπως καὶ ὅσον οἱ Ἕλληνες. Καὶ βεβαίως πολλὰ μὲν παρορθοῦσι διὰ τῆς ὁμολογημένης ἐπιμελείας καὶ τῆς παροικιῶδους αὐτῶν ἐπιμονῆς· οἱ ξένοι φιλόλογοι, ὀλίγιστα ὅμως ἀναντιρρόητος θὰ κατορθοῦν, ἂν νυβρίσκοντο ἐν ταῖς αὐταῖς ἡμῖν περιστάσεσιν. Οἱ φιλομαθεῖς ἐπιστήμονες τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς γίνονται ἀληθῶς ἐγκρατεῖς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας, διότι ἔχουσιν ἀφθονίαν μέσων, οἷαν οὐδὲ κατ' ὄναρ ἢ κατ' ὑπαρ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς.

Πληθὺς βιβλιοθηκῶν καὶ ἀπειρία βοηθητικῶν συγγραμμάτων, πόροι ἀφθονοὶ καὶ εὐχέρεια πρὸς περιήγησιν καὶ αὐτοψίαν τῶν περιγραφόμενων τόπων καὶ χωρῶν, ἀσφαλῆς ἀμοιβὴ τῶν κόπων καὶ πλουσία ἀνάκτησις τῶν δαπανηθέντων παρ' ἐκείνοις· ἔλλειψις βιβλιοθηκῶν καὶ βοηθητικῶν πονημάτων παρ' ἡμῖν, στέρσις πόρων ἐπαρκῶν καὶ πρὸς τὸ ζῆν ἐτι, βεβαία ἀπογοῦτεσις τῶν καταβληθέντων κόπων καὶ ἀσφαλῆς ἀπώλεια τῶν πρὸς συγγραφὴν ἢ ἔκδοσιν συγγράμματός τινος γενομένων δαπανῶν. Καὶ ἐν τούτοις ἐργαζόμεθα, καὶ ἡ διανοητικὴ παραγωγὴ τῶν ἡμετέρων λογίων οὐδὲ ὅλως ἀναξία λόγου εἶναι οὐδὲ ὅλως ἀπαράβλητος πρὸς τὴν τῶν ξένων. Πόθεν δὲ τὸ ἀποτελεσμα τοῦτο τὸ εὐχάριστον, τὸ εὐαρέστως προσπίπτον ὑπὸ ταῖς ὄψεσιν ἀμερολήπτου κριτοῦ, ἐν ᾧ δὲν διατίθενται ἴσα καὶ τὰ αὐτὰ παρ' ἑκατέρους μέσα;

Διότι ἡμεῖς μὲν, κάτοχοι ὄντες εὐτυχῶς ἢ γινόμενοι τῆς ὀμιλουμένης καὶ γραφομένης καὶ ζώσης γλώσσης, διασφουζούσης αὐθυπόστατα καὶ αὐτούσια πολλά τῶν τῆς παλαιᾶς, ἢ μᾶλλον ἀποτελούσης ἀδιάκοπον συνέχειαν ἐκείνης, κεκτήμεθα ἤδη τὴν ποθητὴν ἀναβάθραν, δι' ἧς εὐχερῶς δυνατόν ἡμῖν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸ πλούσιον θησαυροφυλάκιον τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐν ᾧ οἱ ξένοι ὀφείλουσι πρόωτον νὰ παρασκευάσωσι τὴν κλίμακα καὶ κατόπιν νὰ εἰσδύσωσιν ἐκεῖ, ὅπου πρὸ πολλοῦ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὅμως γεννᾶται ἡ δικαία ἀπορία : Διὰ τίνα λοιπὸν λόγον ὑστεροῦμεν τῶν ξένων φιλολόγων οἱ Ἕλληνες φιλόλογοι, ἐν ᾧ καὶ τὴν κλίμακα κατέχομεν καὶ τὸν τόπον τῆς πνευματικῆς πανδαισίας εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι καλῶς καὶ μετ' ἀκριβείας γινώσκουμεν;

Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὑπὸ πολλῶν ὁμογενῶν, εἰλικρινῶς κηδομένων τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων, συνοψίζομεν δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἀκόλουθα : **Δὲν θέλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν κλίμακα.** Προτιμῶμεν, φαίνεται, νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τοὺς ἀνωτάτους τοῦ μεγάρου τῆς Παιδείας ὁρόφους ἴσως πετόμενοι, ἴσως πηδῶντες· καὶ ἐν τούτῳ ἀκριδῶς ἐγκρατεῖται τὸ πταῖσμα ἡμῶν. Ἄγνωστον πῶς καὶ ἐπὶ τίσι ποτὲ λόγοις φρονοῦμεν καὶ ἀξιοῦμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐπιβῶμεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐπὶ τῆς τριήρους, ἄνευ μεσολαβήσεως λέμβου, ἥτις ἐν τοσοῦτῳ εἶναι οὐχὶ σπανίως διὰ πολλὰ ἔθνολογικὰ ζητήματα αὐτὴ ἡ σωτήριος λέμβος. Καταλείπομεν τῷ ὄντι τὴν πολύτιμον κλίμακα σπιτουμένην ἐν ἀνυψίσει ὑπογείῳ καὶ μακρῶν τῆς «ἀτρογίτου ἁλός» ἀνελκυσμένην τὴν ἀνεκτίμητον λέμβον, καὶ προσδοκῶμεν ἐναγωνίως νὰ ῥιφθῇ ἡμῖν ἴσως ἀνωθεν σχοινίον τι, δι' οὗ μετὰ πολλῶν κινδύνων νὰ ἀναρριχηθῶμεν πρὸς τὰ δυσανάβατα ὕψη. Ποῖον δὲ τὸ ἀποτέλεσμα; Παρέρχονται ἀνωφελῶς αἱ ἡμέραι, προστίθενται ἔτη ἐπὶ τοῖς ἔτεσιν ἡμῶν, οἱ ἴουλοι τῆς ἐφήβου ἡλικίας αὐξάνονται καὶ τραχύνονται, λευκαινόμεθα πολλάκις, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲ ἐν βῆμα ἐπὶ τὸ βέλτιον πρὸς τὰ πρόσω ἐχωρήσαμεν.

Διὰ τῆς **Νεοελληνικῆς Κιβωτοῦ** δὲν διανοίγονται νέοι ὀρίζοντες πρὸ τῶν ἐκθάμβων ὀμμάτων τῆς νεολαίας, οὐδ' ἐπινοεῖται ἢ ἐπιζητεῖται μετὰ στόμφου καὶ μεγαλαυχίας καὶ αὐθεντίας ἢ κατάργησις τῆς ἐν τοῖς ἐκπαιδευτησίοις ἡμῶν ἐπιδιωκομένης κλασικῆς παιδείσεως καὶ ἡ δημιουργία **Πρακτικῶν Σχολείων, Πρακτικῶν Γυμνασίων, Ἐπαγγελματικῶν Ἰδρυμάτων, Βιοτεχνικῶν Διδασκηρίων** κτλ. κτλ.